

ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ ΧΑΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΑΜΑΣΚΙΟΣ

Ποιητική συλλογή

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΖΗΤΗ

Κάθε γνήσιο αντίτυπο φέρει την υπογραφή του συγγραφέα

Για επικοινωνία
με τον συγγραφέα:

Παπαδόπουλος Πρόδρομος
τηλ.: 2382028281
e-mail: starsee@outlook.com.gr

ISBN 978-960-456-463-7

© Copyright: Πρ. Χ. Παπαδόπουλος, Εκδόσεις ΖΗΤΗ, Θεσσαλονίκη, Μάιος 2016

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του ελληνικού νόμου (Ν.2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Αφιερώνεται στους αλύτρωτους νεκρούς

Τα τρία πρώτα ποιήματα ο συγγραφέας –πράγμα υποκειμενικό– τα συνδύασε αμυδρά με τα μουσικά θέματα «Music from gladiator» από τη συναυλία της ορχήστρας του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου και «Θάλασσα» της Milva.

Επίσης, το τέταρτο από το τέλος: «Ούτε δικός μας ούτε δικό σας» το συνδύασε με την κινηματογραφική ταινία *The Perfume* (Το άρωμα), συγκεκριμένα με τα μουσικά θέματά της «The girl with the plums», «Laura's murder» και «Awaiting execution». Επίσης –συνεχίζοντας με θέματα από το *Perfume*– τα ποιήματα «Το σπήλαιο και τ' άστρα» και «Η εξέλιξη και οι παράλληλοι κόσμοι» με το «Lost Love» και τα ποιήματα «Μην προσμετράς στα έργα σου κανένα αγαθό», «Αρπαγή στην τέταρτη διάσταση» και «Κόσμος και πάθη» με τα «Distilling roses», «Grenouille's childhood», και «Meeting Laura». Τον επίλογο, στο τέλος, με το «Grasse in panic». Τέλος, το ποίημα «Γίνου πιστός άχρι θανάτου, και δώσω σοι τόν στέφανον τής ζωής» με το «The 13th essence».

Ο αναγνώστης μπορεί να ψάξει για παρόμοιους μουσικούς ήχους που εξελίσσουν υποκειμενικά το συναισθηματικό και νοηματικό περιεχόμενο τόσο αυτών όσο και των υπόλοιπων ποιημάτων.

Η ανάγνωση ενός ποιήματος (που μπορεί να επαναλαμβάνεται πολλές φορές) ταυτόχρονα με το άκουσμα μουσικών θεμάτων ή και την φαντασίωση ενός «εξωπραγματικού» τοπίου κ.λπ. είναι απλά ένα προτεινόμενο πείραμα..., αν και η μουσική –ή και μια φανταστική εικόνα– μπορεί να πτωχύνει τον λόγο φυλακίζοντάς τον μέσα σε «φθαρτούς» κόσμους, έστω και αν αυτοί οι εξωτικοί κόσμοι βρίσκονται βαθύτερα από την συνήθη αισθητή δομή της ύλης. Αυτό το τελευταίο είναι συμβατό με την ύπαρξη μη αισθητών και μαθηματικά προσδιορισμένων, αλλά και πειραματικά ελέγξιμων, κόσμων της σύγχρονης φυσικής. Π.χ. ο μη «άμεσα» αισθητός κόσμος της θεωρίας της σχετικότητας που είναι καμπύλος τεσσάρων διαστάσεων ή ο κόσμος της «αντιφατικής» συνύπαρξης στα παράδοξα του κβαντικού εναγκαλισμού. Ένα αγνάντευμα του νου από τη θάλασσα προς τις αετοφωλιές των ερμηιτών;

Λένε, πως μερικά ποιήματα είναι πνευματικοί γρίφοι που ξεκλειδώνονται με την καρδιά συμπαρασύροντας μέσα σ' αυτήν και το νου.

Ποιος είμαι;

Δύο αδέρφια γεννήθηκαν από πνεύμα ουράνιο. Ο οίκτος του αιώνια τα θρέφει με το γάλα της λύκαινας στον λόφο που λάμπει η ματαιόδοξη Ρώμη. Θέλω να δραπετεύσω στο σκοτάδι, να περιπλανηθώ στις φεγγαροσιές. Παιχνιδίζουν στο περιβόλι του αφέντη τα βράδια. Η μάνα μου με οδηγεί εκεί. Τη βλέπω ακόμη να μου χαμογελά. Πότιζε τις διψασμένες ρίζες με μια γαλάζια κολοκύθα.

Ανάβω με τις λευκές κόρες. Κοκκινίζω από θυμό. Δέθηκα με το λευκό δέρμα της ερωμένης του Κλαύδιου. Έριξε ένα ξόρκι στην Πανσέληνο του Αυγούστου καθώς τη συνόδευα στην ακροθαλασσιά μαζί με δύο παλλακίδες και έναν εκατόνταρχο. Αυτό έδωσε στην όαση Σίβα, στο ναό του Άμμωνα Δία όπου ιερουργώ. Μια σαϊτιά του με εκσφενδόνισε στην κοιλιά της σκλάβας, στο παρελθόν. Θυμάμαι, είμαι ο Δαμάσκιος. Ζω σε χαμηλοτάβανο αχυρώνα έξω από την πόλη. Δούλος, στον οίκο του Τερτυλλιανού. Ταΐζω τ' άλογά του. Τον συνόδευα στους απογευματινούς περιπάτους. Είχε το σιδερένιο βλέμμα της εμμονής: Ήταν θεός. Σαββατογεννημένος στις κροκάλες της θάλασσας όπου απολαμβάνει το αγέρι με τους εραστές της η κυρία, δίπλα στο ανάκτορο του φίλου της Γουστέρου με τα μακάβρια κυπαρίσσια. Ακούω τα ματωμένα βήματα του αφέντη κάθε φορά που περνά με τα γέρικα άλογα κάτω από τα λαμπαδένια δένδρα. Ξεχειμωνιάζουν στους στάβλους του νικητή. Η μάνα μου είναι θαμμένη στο αλώνι, λίγο ψηλότερα από το αχυρένιο κατάλυμα. Τον πατέρα μου δεν τον γνώρισα ποτέ. Ακούω βήματα. Είναι ο άνεμος, ο θάνατος. Φεύγουμε. Πανιά λευκά ανεμίζουν στον σκοτεινό χρόνο.

Όταν ήμουν μικρός

Γεννήθηκα διάφανος στη δροσιά
Το χάραμα φέγγει
Το τρυγόνι τινάζεται από τη φωλιά
Απόκοσμη ειρήνη στο παράθυρο
Η στιγμή αιώνια
Με ακτίνες χρυσές καλημερίζει
Η ανατολή υπόσχεται πολλά
Το φως πλημμυρίζει την πλάση
Θεός αγέννητος η έκπληξη μου
Χαμογελά στ' όνειρό μου
Τ' αντικείμενα είναι θαύματα
Αγγελικά
Μικρά που λάμπουν
Κοσμήματα της ψυχής πολύχρωμα
Σε άχρονη αποκάλυψη
Ανταύγειες παραδεισένιες.

Το ταξίδι

Dr Mystery: Ποιος είσαι;

– Ο χρόνος.

Dr Mystery: Πού πηγαίνουμε;

Χρόνος: Δεν υπάρχει προορισμός. Είσαι δεσμώτης.

Dr Mystery: Βλέπω ανεμοδαρμένα καράβια στον βυθό. Ακούω τους αναστεναγμούς της θάλασσας στα σωθικά σου. Θολές μνήμες κυκλοφορούν στο αίμα. Σκοτεινό κατράμι του Άδη.

Χρόνος: Δες σ' όλο το πλάτος της Γης πώς μαραίνονται οι εικόνες σας στο βασίλειό μου. Κοίταξέ με κατάματα. Άδραξε τη δύναμή μου.

Ασίγαστος καφενές: Έχω εξήγηση: Είναι συνομωσία! Οι Ρωμαίοι. Μάλλον οι Εβραίοι! Όχι, φταίνει οι Έλληνες, αυτοί οι ειδωλολάτρες. Χάρτινες μαριονέτες εμείς ακροβατούμε πάνω στο πελώριο σχέδιό τους. Δεν γνωρίζουμε πού βρήκαν τόσο μελάνι να ζωγραφίσουν αυτό το στερέωμα. Με διαμαντένιους Ήλιους, με θαλασσινά πετράδια τ' ουρανού, άστρα κεντημένα στη σιωπή των ανέμων. Είναι η φυλακή των καιρών, τα τείχη των ψευδαισθήσεων.

Dr Mystery: Και η Αλήθεια;

Χρόνος: Ποια αλήθεια;

Dr Mystery: Ο θάνατός σου.

Χρόνος: Λάθος, εγώ την φυλακίζω!

Dr Mystery: Είναι άχρονη.

Χρόνος: Πώς το ξέρεις;

Dr Mystery: Αναλλοίωτα νοήματα. Νοερός ωκεανός του Gödel απλωμένος ως το άπειρο, πέρα απ' τον πεπερασμένο, αέναα διευρυνόμενο, ορίζοντα της ανθρώπινης γνώσης. Κάθε μαθηματική σταγόνα του είναι άχρονη θεωρία του Νου. Οι μαθηματικές αλήθειες δεν αλλάζουν στο πέρασμα των αιώνων. Αθάνατη Σοφία μόνον ή και Καρδιά κάλους μαζί; Οι αρετές ταξιδεύουν σ' αυτόν και εμείς μπορούμε να «καυχηθούμε» μόνο για τα λάθη μας. Ωκεανός αθέατου μεγαλείου κρυμμένος στη χαραυγή της δημιουργίας που κυβερνά τα σύμπαντα. Πυθαγόρειες ανταύγειες του αιώνιου Νου.

Χρόνος: Πώς ζουν μέσα στο μνήμα; Έξω από μένα! Κάτω απ' τ' άχρονα μάρμαρα του θανάτου; Εγώ είμαι πλούσιος: Έχω αμύθητους θησαυρούς ηδονής που το μυαλό σαλεύουν. Τόσα λαμπερά παιχνίδια για τα παιδιά του κόσμου, τόσα μαργαριτάρια στον λαιμό μου.

Dr Mystery: Στο αιώνιο βασίλειο δεν κυλά το σκοτεινό ποτάμι σου. Εκεί έξω είσαι παγωμένος.

Ασίγαστος καφενές: Οι συνειδήσεις όλες γεννιούνται από άψυχη ύλη. Αυτή η νεκρή μητέρα τους προηγείται νοηματικά και στο τέλος μόνη απομένει. Ο χρόνος μας χαρίζει τη ζωή και αυτός πάλι μας την παίρνει. Είμαστε νεκροί έξω από το βασίλειο του θεού μας χρόνου.

Dr Mystery: Το Μυστήριο δεν σβήνει σε τάφους. Δεν το νικά ο θάνατος. Ένα μοναχικό σύμπαν χωρίς αθάνατη πνοή αλήθειας, απόλυτα απαρατήρητο, με ποιο τρόπο ορίζεται; Με ποιά νόημα αποκτά ζωή συνείδησης και υπάρχει; Έξω από κάθε συνείδηση είναι αόριστο, ανύπαρκτο! Απαιτείται η Συνειδητοποίησή του για να ορισθεί, για να υπάρχει. Η συνείδηση προηγείται της ύπαρξης. Στο Ύπ-άρχει κρύβεται η Αρχή της Αλήθειας, σ' αυτόν τον ωκεανό χύνεται το Μυστήριο της Ζωής που προηγείται.

Χρόνος: Πώς ξέρεις ότι δεν ζουν πολλές αλήθειες έξω απ' το ταραγμένο μου μυαλό;

Dr Mystery: Θα ήταν αντιφατικές. Ένα απόκοσμο δάκρυ Αγάπης τις κρατά ενωμένες. Έργα που δεν ηχούν παντοτινά μην τα προσμετράτε. Σκιά του χρόνου μελανή όλοι του κόσμου οι νεκροί.

Ασίγαστος καφενές: Είναι ύβρις, με τον χρόνο μην τα βάζετε.

Dr Mystery: Οσμίζομαι φθόνο στο μαγαζάκι σου. Σε ξεγέλασε απαρατήρητος. Έχουμε ανοικτούς λογαριασμούς μ' αυτόν...

Χρόνος: Μια Αλήθεια, έξω από τη ροή μου! Πώς είσαι σίγουρος;

Dr Mystery: Γιατί αλλάζεις αέναα γνώμη. Με τα φτερά της αντίφασης πετά η ροή σου. Σαν τον κουρέα της Σεβίλλης στο μαθηματικό παράδοξο. Όμοιος με τους Κρήτες του Επιμενίδη. Είσαι αέρινος ψεύτης, πλασμένος με τα γυάλινα όνειρα των ανθρωπών.